

θα ξεχάσω, δεν το θέλω έτσι. Τα πράγματα σ' αυτή την ψαλλή πήρανε άλλη όψη, σκεφτήκα, η ποιήση πήρε τα ματρία της ποιός ζερεί για που.

FUGA

Ένα πρωί ξημερωμάτα η Πατρα ανοίξε στα δυο σαν ωρμό χειμωνικό και σα γυναίκα γκαστριωμένη. Αναμεσα στα ποδια της γλιστρουσε ένα φοφο παιδι. Ένα παιδακι τοσοδα, νεκρο, που κολυμπουσε στα αιματα κι ειχε σφιχτα πλεγμενο στο λαιμο του τον ομφαλιο λωρο. Σε σπιτι ωραιο που μοιάζει με παγοδα, στην οδο Αρατου και στο δωμα της Αγίου Ανδρεου θρηνησαμε την αμοιρη μανα.

Εν ταυτοις σφυζει η ζωη ακομα στα γηπεδα δυο δηματα πιο περα απο το σπιτι μου το πατρικο και το καινουριο, κι ο θανατος ακομα πιο κοντα μεσα σε κτηρια προκατ και σε μυαλα αραχνιασμενα. Καβαλικευω, τοτε, το 50αρι μου BMW και μια και δυο και τρεις κυλαω ηρεμα — στο κορμι μου σφιχτα τυλιγμενο το αμπεχωνο — να φερω γυρα το δεξι λαγονι της λεχωνας. Φτανω ψηλα στα πρασινα δεντρα κι αναπνεω. Τι βλεπεις; Ουρανο. Τι πατας; Γη. Τι τρωις; Φιλετο, καθημερινα, και του πουλιου το γαλα, θεμου συχωραμε. Σ' ένα κλαδακι πρασινο σπαιει μια κουκουναρα του στη μιση. Καβαλικευω το 50αρι μου BMW και μια και δυο και τρεις, γραμμη για το αλλο λαγονι της λεχωνας. Κοντα στην Ευα βρωμαγε αχετος και σαπισμενο νερο. Θαναι απ τα νερα που σπασανε σταν γεννιστανε το φοφο μπασταρδα, ειπα. Γυρισα γρηγορα στο σπιτι μου, το πατρικο. Φωνες υστερικες απο την κοντινη αρενα. Μια πολιτεια ολοκληρη μοιρολογαει. Κυριακατικα. Λυριο, μερα του Θεου, Δευτερα, θα πω την ιστορια του Αλλαριχου που θα την ξερουν απο πρωτο χειρι τα παιδια.

ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ

Στο Δημητηρ

Στο 7ο χιλιομετρο της Εθνικης ο ηλιος βγηκε κατακκοικνος απ το απεναντι βουνο κι εσκασε πανω στο γυμνο μου στηθος. Μεσ στην κοιλια μου αρχιναγε το πανηγυρι' το ελκος μου ειχε πια επουλωθει. Πηρανε τοτενες φωτια οι δυο μου οι χορδες κι απο το στομα μου εβγηκε η φωνη ζεστη. Fiesta. Πεταξα κατω το ζωναρι μου κι αρχισα να χορευω κοντα στα γιουφτικα τρανητρια εξω απ την πολη του Αιγίου. Εδω μερια οι νερατζιες κι απο την αλλη οι λεμονιες γελαγανε στημενες σε παρελαση. Fiesta. Στην Κορινθο μαντρασοχοι κι οδυνηρα συρματοπλεγματα. Τι τα ζητας και τι γυρευεις; ειπα. Κλινε λοιπον στ αριστερα. Στο καφενείο του ΟΣΕ ο ηλιος μπηκε καθετα στα φλυτζανακια του καφε. Μυριζε κυμα και petroil του αργου Σαρωνικου. Ο tempora, ο mores, ειπαμε και οι δυο, και καναμε πομπη στους μαυρους καφεδες. Τραγουδι το τραγουδι με το γκαζι πατημενο στα 100 μπηχαμε μια φορα κι εναν καιρο στην Ελευσινα. Καψα η μερα τ Αγιαντρια στην Αθηνα. Θησειο, Μακρυγιαννη, Συνατακη. Αγαπημενα μου μπορντελα. Για μια στιγμη, για μια στιγμη μοναχα μυρισα αρωμα ζωντανο απο τη σαρχα της μανταμ Ορτανς. Στεκομουνα στην ακρη διπλα στο φαναρι της μεγαλης πλατειας. Μνημη ρουφιανα, ειπα, και πληγη βαθια το υφος της αιωνιας πολης. Ford Fiesta. Φευγαμε παλι. Διπλωθηκα στα δυο μου τα κομματια και με το γκαζι πατημενο στα 100 ημουνα παλι — οπως με βλεπεις και σε βλεπω — ο εαυτος μου.